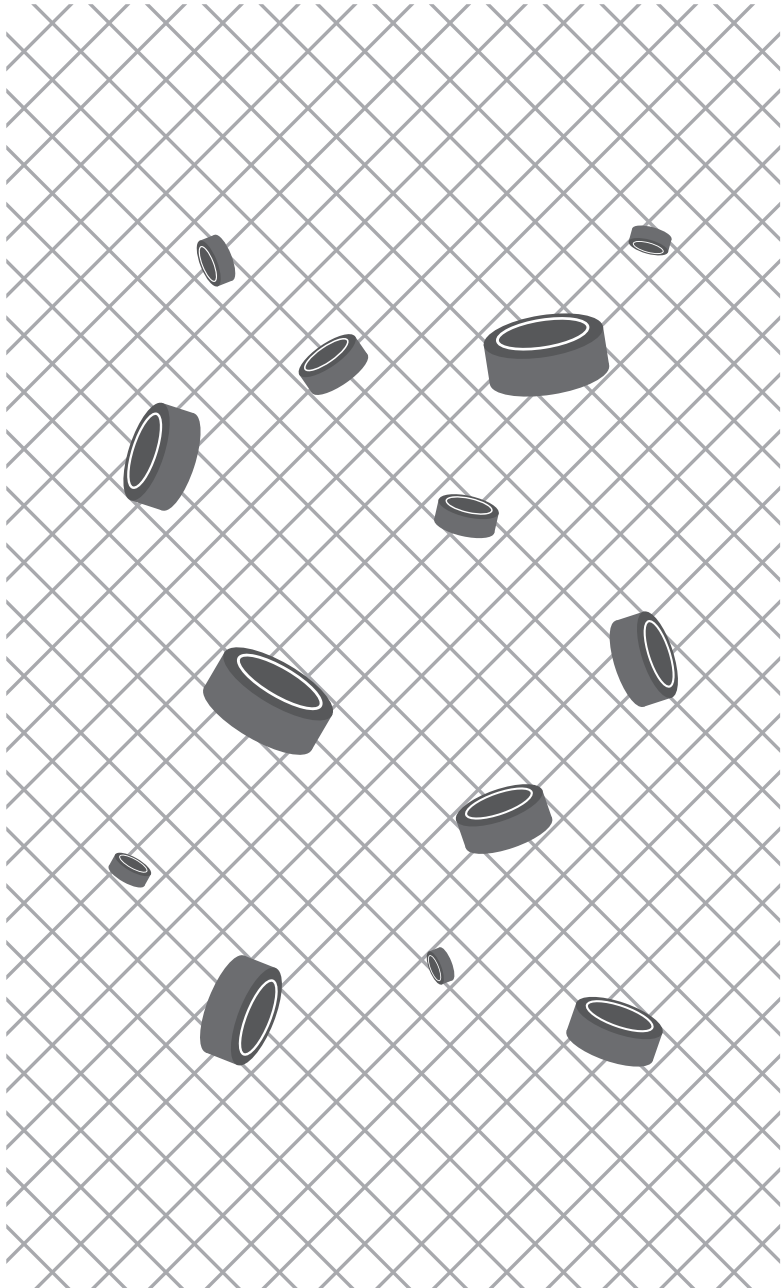


# IVARTIS



ELLE KENNEDY







*Spalis*

SABRINA

– Velnias. Velnias. Veeelnias. Kur tie raktai?

Laikrodis siaurame koridoriuje rodo, kad turiu penkiasdešimt dvi minutes įveikti šešiasdešimt aštuonių minučių kelią, jei nenoriu pavėluoti į vakarėlį.

Vėl tikrinu rankinę, bet raktų nėra. Visur ieškau. Tualetinis stalelis? Nėra. Vonia? Ką tik buvau. Virtuvė? Gal...

Jau ketinant suktis užnugaryje išgirstu metalinį skimbčiojimą.

– Šitų ieškai?

Gerklę užgniaužia panieka, kai apsisukusi įžengiu į svetainę, tokią maža, kad penki čia stovintys nušiuurę baldai – du stalai, dvivietė ir trivietė sofa bei viena kėdė – sugrūsti kaip sardinės skardinėje. Mėsos gabalas ant sofos pamojuoja raktais. Išgirdęs mano irzlų atodūsj, išsišiepia ir pasikiša juos po treninguotu užpakaliu.

– Eikš ir pasiimk.

Susinervinusi perbraukiu ranka per savo išlygintus plaukus, tada nužygiuoju prie patėvio.

– Atiduok raktus, – pareikalauju.

Rėjus tik nusivaipo.

– Po velnių, kokia tu šįvakar karšta. Pasidarei tikra pu-pytė, Rina. Reikėtų mums pavaryti.

Nekreipiu dėmesio į mėsingą ranką, padėtą ant klyno. Nepažįstu kito tokio vyro, kuriam taip būtina čiupinėti sau tarpkojį. Prieš jį Houmeris Simpsonas atrodo džentelmenas.

– Jokių mūsų nėra. Tad nevėpsok ir nevadink Rina, – mane taip vadina tik Rėjus, ir aš negaliu to pakęsti. – O dabar duodi man raktus.

– Gi sakiau – eikš ir pasiimk.

Sukandusi dantis pakišu ranką jam po užpakaliu ir ieškau. Rėjus stena ir muistosi kaip paskutinis šūdžius, koks ir yra, kol pagaliau užčiuopiu metalą.

Ištraukusi raktus sukuosi link durų.

– Nu ir kas čia tokio? – šaiposi jis pavymui. – Juk mes ne giminės.

Sustoju ir trisdešimt sekundžių brangaus savo laiko spoksau į jį, negalėdama patikėti, ką girdžiu.

– Tu mano patėvis. Vedęs mano motiną. Ir, – nuryju ky-lančią tulžį, – ir dabar miegi su Nana. Tad, ne, giminystės ryšiai čia niekuo dėti. Tiesiog tu šlykščiausias padaras pla-netoje ir tavo vieta už grotų.

Jo rusvos akys patamsėja.

– Žiūrėk, ką kalbi, panelyt, o tai vieną dieną grįžusi namo rasi užrakintas duris.

Taip ir patikėjau.

– Moku trečdalį nuomos, – primenu jam.

– Na, tai gal reikės mokėti daugiau.

Patėvis nususuka į televizorių, o aš iššvaistau dar trisdešimt brangių sekundžių fantazuodama, kaip vožiu jam per galvą rankinuku. Verta.

Virtuvėje Nana prie stalo rūko cigaretę ir skaito žurnalą *People*.

– Ar matei? – sušunka ji. – Kim Kardashian ir vėl išsiplikino.

– Na, ir gerai jai, – čiumpu paltą nuo kėdės atkaltės ir traukiu prie virtuvės durų.

Pasimokiau, kad saugiau iš namų išeiti pro užpakalines duris. Prie pagrindinio mūsų ne itin prabangios gatvės ne itin prabangioje pietinio Bostono dalyje išėjimo paprastai būriuojasi chuliganai. Be to, už namo yra stoginė, kur laikau automobilį.

– Girdėjau, Reičelė Berkovič apnėštėjo, – tarsteli Nana. – Reikėjo pasidaryti abortą, bet turbūt tai prieštarauja jų religijai.

Vėl sukandusi dantis atsisuku į senelę. Kaip visada ji apsisiautusi nutriušusiu chalatu, avi pūkuotas rožines šliures, bet išsidažiusi ir tobulai sušiaušusi nušviesintus plaukus, nors retai išeina iš namų.

– Nana, ji žydė. Kaži ar tai prieštarauja religijai, bet net jei ir taip, spręsti jai.

– Veikiausiai nori tų papildomų maisto talonų, – nusprendžia Nana ir išpučia dūmų debesį mano pusėn. Velnias. Tikiuosi, nuvažiavusi į Heistingsą nedvoksiu kaip peleninė.

– Spėju, Reičelė ne tam nusprendė gimdyti, – trypčioju uždėjusi ranką ant durų, laukdama progos atsisveikinti.

– Tavo mama svarstė pasidaryti abortą su tavimi.

O štai ir ji.

– Gerai, užteks, – sumurmu. – Važiuoju į Heistingsą. Grįšiu vakare.

Nana atplėšia galvą nuo žurnalo ir prisimerkia, pamačiusi mano juodą sijoną, juodą trumparankovį megztinį apvalia iškirpte ir aukštakulnius. Iš anksto žinau, ką pasakys.

– Kokia išsipusčiusi. Važiuoji į tą savo mandrą universitetą? Kokios čia paskaitos šeštadienio vakarą?

– Kokteilių vakarėlis, – atsakau nenoriai.

– Oi, oi, kokteilių, šūdeilių. Tikiuosi, lūpos nenueis pūslėmis bučiuojant ten visiems subines.

– Aha, ačiū, Nana, – atplėšiu duris ir prisiverčiu pridurti: – Myliu tave.

– Aš taip pat tave myliu, mažyte.

Senelė tikrai mane myli, bet kartais ta meilė tokia nuodinga, kad net nežinau, ar skaudina, ar man padeda.

Nepavyksta nuvažiuoti į Heistingso miestelį per penkiasdešimt dvi ar šešiasdešimt aštuonias minutes. Užtrunku visą valandą su puse, nes keliai baisiai prasti. Praeina dar penkios minutės, kol randu vietą automobiliui, tad prieinu profesorės Gibson namus įsitempusi kaip pianino styga ir tokia pat trapi.

– Sveiki, pone Gibsonai. Atsiprašau, kad taip vėluoju, – pasakau akiniuotam vyrui prie durų.

Profesorės Gibson sutuoktinis švelniai nusišypso.

– Nieko tokio, Sabrina. Oras siaubingas. Leisk paimti tavo paltą, – ištiesęs ranką kantriai laukia, kol išsineriu iš vilnonio drabužio.

Profesorė Gibson pasirodo jam kabinant mano pigeną į spintą šalia prabangių paltų. Maniškis iškrinta iš konteksto visai kaip aš. Nustūmusi nevisavertiškumo jausmą į šoną plačiai nusišypsau.

– Sabrina! – džiugiai šūkteli profesorė. Jos kibirkščiuojanti energija iškart patraukia dėmesį. – Taip džiaugiuosi, kad atvykai sveika ir gyva. Gal jau pradėjo snigti?

– Ne, tik lyja.

Profesorė susiraukia ir įsikabina į parankę.

– Dar blogiau. Tikiuosi, neketini šįvakar grįžti į miestą automobiliu. Keliuose bus tikra čiuožykla.

Man ryte reikės dirbti, tad važiuosiu namo, kad ir kokios bus eismo sąlygos, bet nenoriu, kad profesorė nerimautų, tad raminau nusišypsau.

– Viskas man bus gerai. Ar ji vis dar čia?

Profesorė spusteli man ranką.

– Taip, ir nekantrauja su tavim susitikti.

Super. Pirmą kartą čia atvykusi lengviau atsikvepiu ir leidžiuosi vedama per kambarį prie žemos, žilaplaukės moters, vilkinčios pastelinį švarką ir juodas kelnes. Apranga šiaip sau, bet ausyse spindintys deimantai didesni už mano nykštį. Be to, kaip teisės profesorė ji atrodo pernelyg draugiška.

– Amelija, susipažink su Sabrina Džeims. Studentė, apie kurią tau pasakojau. Geriausia kurse, turėdama du darbus sugebėjo surinkti 177 taškus per stojamąjį egzaminą į teisę, – profesorė Gibson pasisuka į mane: – Sabrina, čia Amelija From, nepaprastoji konstitucinės teisės profesorė.

– Labai malonu susipažinti, – sakau ištiesusi ranką, meldama Dievo, kad ji nebūtų suprakaitavusi. Dėl šito visą valandą praktikavausi pasisveikinimą su savo pačios ranka.

Amelija lengvai spusteli delną, tada atsitraukia per žingsnį.

– Motina italė, senelis žydas, todėl toks keistas vardų derinys. Džeims škotiška pavardė – iš ten kilusi tavo šeima? – spindinčios akys nužvelgia mane nuo galvos iki kojų, atsispiriu norui muistytis su savo pigiais drabužiais iš *Target*.



– Nežinau, ponia, – mes kilę iš pačio dugno. Škotija per-  
nelyg graži ir karališka, kad būtų mūsų gimtasis kraštas.

Ji numoja ranka.

– Nesvarbu. Mėgstu laisvalaikiu pažaisti su genealo-  
gija. Taigi, padavei dokumentus į Harvardą? Kelė sakė.

Kelė? Ar aš pažįstu Kelę?

– Brangioji, ji kalba apie mane, – švelniai nusijuokia  
profesorė Gibson.

Išraustu.

– Taip, atsiprašau. Man mintyse jūs tik profesorė.

– Kaip formalu, Kele! – apkaltina profesorė From. – Sa-  
brina, kur dar padavei dokumentus?

– Į Bostono koledžą, Safolką, Jeilį, bet mano svajonė yra  
Harvardas.

Amelija pakelia antakį, išgirdusi sąrašė paminėtas Bos-  
tono ugdymo įstaigas.

Profesorė Gibson stoja manęs ginti.

– Ji nori likti arčiau namų. Ir, akivaizdu, ji verta vietos  
geresniame universitete nei Jeilis.

Abi moterys paniekinamai šnipšteli. Profesorė studi-  
javo Harvarde ir, regis, jį baigę visada nusiteikę prieš Jeilį.

– Iš to, ką Kelė apie tave pasakojo, regis, Harvardui  
būtų didelė garbė priimti tave studijuoti.

– Tai man didelė garbė tapti Harvardo studente, ponia.

– Priėmimo laišakai netrukus bus išsiųsti, – jos akys šel-  
miškai žiba. – Būtinai užtarsiu geru žodžiu.

Amelija dar kartą nusišypso, ir man kone pakerta kelius  
iš palengvėjimo. Nelindau į užpakalį tai sakydama. Har-  
vardas tikrai mano svajonė.

– Ačiū, – iškrenkščiu kimiu balsu.

Profesorė Gibson mosteli link vaišių stalo.

– Kodėl tau nenuėjus ko nors užkąsti? Amelija, noriu pakalbėti su tavim apie tą esė, kurią, teko girdėti, paskelbs Braunas. Gal teko dirstelėti į ją?

Nusigręžusios jos neria į diskusiją apie juodojo feminizmo ir rasės teorijos sąsajas – profesorė Gibson šios srities ekspertė.

Žingsniuojau prie vaišių stalo, padengto balta staltiese, ant jo – sūris, krekeriai ir vaisiai. Ten jau stovi dvi mano geriausios draugės – Houp Metjūs ir Karina Tompson. Pačios nuostabiausios ir protingiausios šiame pasaulyje.

Nuskubu pas jas ir beveik susileidžiu jų glėbiuose.

– Na? Kaip sekėsi? – nekantrauja Houp.

– Manau, gerai. Ji sakė, kad Harvardui bus garbė mane priimti ir kad netrukus bus išsiųsti pirmieji laiškai.

Čiumpu lėkštetę ir imu krauti į ją, trokšdama, kad sūrio gabalėliai būtų didesni. Aš tokia alkana, jog galėčiau praryti sūrio galvą. Visą dieną suko skrandį iš nerimo dėl šito susitikimo, ir dabar, jam pasibaigus, tiesiog trokštu nuo vaišių stalo šluoti viską iš eilės.

– Oi, tikrai įstojai, – paskelbia Karina.

Profesorė Gibson mus visas tris konsultuoja, ji įdeda daug pastangų, kad padėtų jaunoms moterims. Universitete yra ir kitų organizacijų, bet profesorė siekia gerinti būtent moterų padėtį, ir aš negalėčiau būti dėkingesnė.

Šio kokteilių vakarėlio tikslas padėti studentėms susitikti su fakultetu, siūlančių konkurencingiausias magistrantūros studijas šalyje, atstovais. Houp taikosi į mediciną Harvarde, o Karina siekia studijuoti Masačusetso technologijų institute.

Taip, profesorės Gibson namuose tikra estrogenų jūra. Be jos sutuoktinio, dalyvauja vos keli vyrai. Baigus studijas man tikrai šito trūks. Čia jaučiuosi kaip namie.

– Laikom sukryžiuotus pirštus, – atsakau Karinai. – Jei nepatenku į Harvardą, tada lieka Bostono koledžas ir Safolkas. – Ir tai nėra blogai, bet Harvardas praktiškai garantuoja galimybę baigus studijas susirasti svajonių darbą – vietą kurioje nors geriausių šalies teisės įmonių.

– Pateksi, – pasitikinčiai pareiškia Houp. – Ir tikėkimės, kad gavusi laišką, jog tave priėmė, liausies varyti save į kapus, nes, dievulėliau, Bri, atrodai įsitempusi.

Pasukioju sustingusį kaklą. Taip, aš įsitempusi.

– Žinau. Mano dienotvarkė dabar tokia žiauri. Nuėjau miegoti antrą ryto, nes mergina, turėjusi uždaryti *Boots & Chutes*, išmovė, palikusi viską man, o tada ketvirtą kėliausi į darbą pašte. Namu grįžau vidurdienį, nulūžau ir vos ne-pramiegojau.

– Vis dar plėšaisi per abu darbus? – Karina kresteli raudonus plaukus nuo veido. – Sakei, padavėjos darbą mesi.

– Dar negaliu. Profesorė Gibson sakė, kad jie nenori, jog įstoję į teisę pirmais metais dirbtume. Norėdama tai įgyvendinti, turiu iki rugsėjo susitaupyti maistui ir nuomai.

Karina užjaučiamai sukrenkščia.

– Suprantu. Mano tėvai ketina imti tokią didžiulę paskolą, kad galėčiau už tą sumą įsigyti nedidelę valstybę.

– Kaip norėčiau, kad atsikraustytum pas mus, – padejuoja Houp.

– Rimtai? Nė neįtariau, – pajuokauju. – Sakai tai tik du kartus per dieną nuo semestro pradžios.

Ji suraukia žavią nosį.

– Tau patiktų butas, kurį mums išnuomojo tėtis. Langai nuo grindų iki lubų, ir visai šalia metro linijos. Viešasis transportas, – Houp gundomai pakilnoja antakius.

– Man per brangu, Houp.

– Žinai, kad padengčiau skirtumą, tiksliau, padengtu mano tėvai, – pasitaiso. Jos šeima turtingesnė už naftos magnatus, bet pasikalbėjęs su ja niekada to neatspėtum. Houp visiškai nepasikėlusi.

– Žinau, – atsakau nurydama mažulytes dešreles. – Bet jausčiausi kalta, tada kaltė pavirstų į pagiežą, ir nebebūtume draugės, o tai būtų šūdas.

Houp palinguoja galvą.

– Jei ateitų tokia diena, kai išdidumas tau leis paprašyti pagalbos, aš visada šalia.

– Mes visada šalia, – įsiterpia Karina.

– Matai? – pamojuoju šakute tarp jųdviejų. – Štai todėl ir negaliu su jumis gyventi. Jūs man per daug svarbios. Be to, man taip tinka. Turiu beveik dešimt mėnesių pasitauptyti iki mokslų pradžios rudenį. Susitvarkysiu.

– Tai bent jau varom po šio renginio kur nors išgerti, – maldauja Karina.

– Turiu važiuoti namo, – mano veidą iškreipia grimasa. – Rytoj mano pamaina rūšiuoti siuntas.

– Sekmadienį? – pasipiktina Houp.

– Viršvalandžiai. Negalėjau atsisakyti. Turėčiau važiuoti netrukus, – padėjusi lėkštę ant stalo mėginu įžiūrėti, kas vyksta už didžiulio lango. Bet matau tik tamsą ir lietaus ruožus ant stiklo. – Ir kuo greičiau, tuo geriau.

– Tik ne tokiu oru, – profesorė Gibson su taure vyno išdygsta prie mano alkūnės. – Užtenka pažiūrėti pro langą – temperatūra krinta ir lietus virsta ledu.

Dirsteliu į profesorės veidą ir žinau turinti nusileisti. Taip ir padarau, nors ir nenoriai.

– Gerai, – sakau, – bet darau tai protestuodama. O tu, – nukreipiu šakutę į Karinos pusę, – tik pamėgink neturėti

ledų šaldiklyje, jei kartais miegočiau pas tave, tikrai pasisui.

Visos trys nusijuokia. Profesorė Gibson nuplaukia, palikdama mus megzti ryšius kiek tai įmanoma trims ketvirtakursėms studentėms. Valandėlę pasimaišiusios tarp žmonių susirenkame savo paltus.

– Kur traukiam? – klausiu merginų.

– D’André dabar *Malone’s* bare, susitariau ten su juo susitikti, – atsako Houp. – Iki ten tik dvi minutės automobiliu, tai turėtų būti viskas gerai.

– Rimtai? *Malone’s*? Tai juk ledo ritulio baras, – skundžiuosi. – Ką jis ten veikia?

– Geria ir laukia manęs. Be to, tau reikia sekso, o sportininkus juk mėgsti.

Karina suprunkščia.

– Labiausiai iš visų.

– Ei, teikiu pirmenybę sportininkams dėl labai svarių priežasčių, – teisinuosi.

– Žinau. Jau girdėjom, – ji pavarto akis. – Jei nori pasimokyti statistikos, eini pas moksluokus matematikus. Jei reikia patenkinti fizinius poreikius, eini pas atletus. Kūnas yra elitinių sportininkų įrankis. Šie rūpinasi juo, žino, kaip jį paspausti, ir taip toliau. – Karina kaire ranka imituoja plepėjimą.

Parodau vidurinį pirštą.

– Bet seksas su vaikinu, kuris tau patinka, daug geresnis, – šitai ateina iš Houp, kuri nuo pirmo kurso draugauja su futbolą žaidžiančiu D’André.

– Man jie patinka, – ginčijuosi, – ...lovoje.

Visos sukikename, kol Karina primena apie vaikną, kuris pasirodė prasčiau nei vidutiniškai.

– Gal jau pamiršai apie Gregą „Dešimt sekundžių“?

Nusipurtau.

– Pirma, labai ačiū, kad pažadinai blogus prisiminimus, antra, nesakau, kad tarp sportininkų nebūna nevykėlių. Tik kad su sportininkais didesni šansai.

– O jau ledo ritulininkai yra nevykėliai? – klausia Karina. Patraukiu pečiais.

– Iš kur man žinoti. Ištrėmiau juos iš kandidatų sąrašo ne dėl pasirodymo lovoje. Jie itin privilegijuoti šunsnukiai, sulaukiantys nuolaidų iš dėstytojų.

– Sabrina, mergyt, jau laikas tai pamiršti, – paragina Houp.

– Ne. Ledo ritulininkai nepasiekia mano kartelės.

– Dieve, bet pažiūrėk, kiek daug prarandi, – Karina maivydama si gašliai apsilaižo. – O tas barzdočius jų komandoje? Norėčiau išbandyti, koks jausmas su tokiais. Barzdos – mano svajonė.

– Na, tai pirmyn. Mano nusiteikimas prieš ledo ritulininkus reiškia, kad tau liks daugiau.

– Aš tai mielai, bet... – ji nusivaipo. – Ar reikia priminti, kad pati permiegojai su tuo mergišiumi Di Lorenčiu?

Grrr. Šito priminimo man visai nereikia.

– Pirma, buvau girtutėlė, – subambu. – Antra, tai nutiko antrame kurse. Ir, trečia, dėl jo ir atsižadėjau ledo ritulininkų. – Nors Brajero futbolo komanda yra laimėjusi čempionatą, universitetas labiau pagarsėjęs dėl ledo ritulio. Vaikiniai su pačiūžomis čia nešiojami ant rankų. Pavyzdžiui, Dynas Heivardas Di Lorentis. Kaip ir aš, jis studiuoja politikos mokslus, tad lankėme bendras paskaitas, tarp jų ir statistiką antrame kurse. Tas paskaitų kursas tikras pragaras. Visiems buvo sunku. Visiems, išskyrus Dyną, dulkinusį dėstytojo asistentę.

Ir – kaip netikėta! – ji parašė Dynui dešimtuką, kurio jis tikrai *nenusipelnė*. Žinau, nes buvome suporuoti per galutinį atsiskaitymą, mačiau, kokią mėšlą jis atidavė dėstytojui.

Sužinojusi, kad Dynas gavo dešimtuką, norėjau nurėžti jam kiaušus. Kaip nesažininga. Per tas paskaitas tiesiog ariau. Velnias, ariu per jas visas. Kiekvienas laimėjimas pasiektas per kraują, prakaitą ir ašaras. O štai kažkoks šūdzius viską gauna ant lėkštutės? Tegul jis užsikruša.

– Jai vėl garai iš ausų virsta, – garsiai sušnabžda Karinai Houp.

– Prisimena, kaip Di Lorentis gavo dešimt iš tos vienos paskaitos, – atsako jai šnibždėdama Karina. – Jai tikrai reikia sekso. Kada paskutinį kartą jo gavai?

Vėl rodau joms vidurinę pirštą, kai staiga dingteli, kad neprisimenu, su kuo paskutinį kartą miegojau.

– Gal su, è, Mejeriu? Lakroso žaidėju. Rugsėjį. Ir paskui buvo Bo... – pralinksmėju. – Va! Matot? Praėjo tik daugiau nei mėnuo. Tikrai ne nacionalinė tragedija.

– Mergyt, su tavo užimtumu niekam negalima praleisti mėnesį be sekso, – atkerta Houp. – Tu vaikščiojantis streso maišas, vadinasi, tave reikia gerai patvarkyti bent jau... kasdien, – nusprendžia ji.

– Kas antrą dieną, – nepritaria Karina. – Duok nors kiek pailsėti jos rūtų darželiui.

– Gerai. Bet šįvakar jam jokio poilsio, – linkteli Houp. Prunkščiu iš juoko.

– Girdėjai, Bri? Pasistiprinai, pasnaudei, o dabar reikia pasismaginti, – pareiškia Karina.

– Bet *Malone's*? – pakartoju atsargiai. – Ką tik apkalbėjome, kad ten knibždėte knibžda ledo ritulininkų.

– Ne vien jų. Lažinuosi, ir Bo bus ten. Nori, paklausiu D'Andrè? – Houp iškelia telefoną, bet aš papurtau galvą.

– Bo užima per daug laiko. Nori kalbėtis per seksą. O aš noriu padaryti reikalą ir važiuoti namo.

– Ūūū, kalbėtis! Koks siaubas.

– Užsikišk.

– Užčiaupk mane, – Houp kresteli galvą, ilgomis kaselėmis pliaukštelėdama man per palatą, ir išeina iš profesorės Gibson namų.

Karina gūžteli ir nuseka paskui ją, akimirką padvejojusi, prisijungiu ir aš. Kol nubėgame iki Houp automobilio, mus sulyja, bet užsimaukšlinusios gobtuvus apsaugome plaukus.

Man tikrai nėra ūpo šįvakar kabinti vaikinų, bet negaliu sakyti, kad draugės klysta. Jau kelias savaites išgyvenu didžiulę įtampą, o pastarosiomis dienomis tikrai jaučiu... niežulį. Tokį, kurį gali pakasyti tik tvirtas, raumeningas kūnas ir, tikiuosi, didesnis nei vidutinio dydžio penis.

Tik kad aš labai išranki sekso partneriams, o po penkių minučių atėjusios į *Malone's* barą išvystam, kaip ir baiminausi, kad čia net tiršta nuo ledo ritulininkų.

Tačiau, jei jau krito tokia korta, tai gal nieko blogo pažaisti su ja ir pažiūrėti, kas nutiks.

Nors sekdamą paskui drauges prie baro visiškai nieko nesitikiu.



# 2

## TAKERIS

– Laikykis nuo jos atokiau, vaiki. Toksiška pana.

Man žengiant į *Malone's* barą iš lauko, kur pila kaip iš kibiro, Dynas dalija savo (paprastai netikusia) išmintį Hanteriui Davenportui, pirmakursiui kairiojo krašto puolėjui.

Keliai bjaurūs, ir nejučiu didelio noro čia praleisti vakaro, bet Dynas primygtinai tikino, kad mums reikia pasilinksminti. Visą dieną namie jis nerado vietos, piktas kaip velnias ir aiškiai dėl kažko nelaimingas, bet man paklausus tik patraukė pečiais ir pasakė tiesiog nežinantis, ką veikti.

Skiedalai. Gal aš ir tylenis, palyginti su didžiagerkliais kambariokais, bet nesu kvailas. Ir nereikia būti sekliu morka norint surišti galus.

Praėjusią naktį pas mus miegojo Elė Heis, geriausia mūsų kito kambarioko merginos draugė.

Dynas yra pislys.

Panoms patinka Dynas.

Elė yra pana.

Vadinasi, Dynas su ja permiegojo.

Be to, visoje svetainėje mėtėsi drabužiai, nes Dynui mylėtis savo kambaryje tiesiog neįmanoma misija.

Jis dar neprisipažino, bet, esu tikras, galų gale pasiduos. Taip pat aš įsitikinęs, kad, nepaisant to, kas įvyko tarp jų naktį, Elė nenusiteikusi kartoti. Tik vis dar negaliu suprasti, kodėl tai turėtų jaudinti Dyną, vienkartinių nuotykių karalių.

– Man ji tokia neatrodo, – nutęsia Hanteris, o aš papurtau šlapią galvą.

– Ei, Brisiau, – burbteli Dynas, – eik džiovintis kur nors kitur.

Pavartęs akis nuseku Hanterio žvilgsnį, išmeigtą į liekną tamsiaplaukę, sėdinčią prie ilgo baro, nususukusią nuo mūsų. Matau trumpą sijoną, pribloškiamas kojas ir vešlius, nugara vilnijančius plaukus. Jau nekalbant apie apvaliausią, standžiausią, seksualiausią užpakaliuką, koku teko kada gėrėtis.

– Graži, – pareiškęs išsišiepiu Dynui. – Spėju, jau nusižiūrėjai ją?

Jo veidas pabąla iš siaubo.

– Tikrai ne. Čia Sabrina, seni. Ir taip kasdien spardo man kiaušus per paskaitas. Visai netrokštu šito ir po jų.

– Pala, čia Sabrina? – lėtai ištariu. Tai *šitą* merginą Dynas laiko savo mirtina priešė? – Dažnai matau ją universiteto miestelyje, bet nežinojau, kad čia dėl jos nuolat skundiesi.

– Ta pati, – suburba jis.

– Velnias, kaip gaila. Ji tikrai daili pažiūrėti, – tiesą sakant, ne tas žodis daili. Žodyne šalia *dailus* yra Sabrinus užpakaliuko nuotrauka. Taip pat ji gali būti šalia žodžių *nuostabus*, *velniškas* ir *karštas*.

– O kas tarp jūsų nutiko? – įsiterpia Hanteris. – Ji tavo buvusi?

Dynas net pasipurto.

– Fu, ne.

Pirmakursis perkreipia lūpas.

– Tai nepažeisiu broliško kodo, jei ją kabinsiu?

– Nori ją kabinti? Pirmyn. Tik įspėju, ta kalė suės tavo gyvą.

Nusisuku slėpdamas šypsena. Regis, kai kas atstūmė Dyną. Tarp jų tikrai kažin kas nutiko, bet nors su Hanteriu prisipyre kamantinėjam, Dynas tyli kaip į burną vandens prisisėmęs. Kitame baro gale Sabrina atsisuka. Turbūt pajuto tris poras akių, dvi iš jų velniškai alkanas, įsispitrijusias jai į sėdynę.

Mūsų žvilgsniai susiduria. Jos akyse matau iššūkį, ir man pabunda troškimas tą iššūkį įveikti.

Ji, regis, klausia: *ar tu pakankamai tvirtas mane atlaikyti?*

*Tu net neįsivaizduoji, širdele.*

Jos žvilgsnyje išsižiebia aistros žiežirba, kuri iškart užgęsta pamačius Dyną. Sabrina sučiaupusi putlias lūpas mūsų pusėn atkiša vidurinį pirštą.

Hanteris sudejavęs suburba, kad Dynas sugriovė jo šansus. Bet Hanteris pienburnis, o ta mergina turi tiek ugnies, kad uždegtų visą pasaulį. Netikiu, kad trokštų kristi į lovą su aštuoniolikmečiu, ypač jei šis nuleidžia rankas, susidūręs su pirma kliūtimi. Vaikiui reikėtų pasitempti, jei nori šlietis prie tikrų vyrų.

Pasirausiu po kišenės grynųjų.

– Einu alaus. Jums paimti dar po vieną?

– Man užteks, – sako Hanteris, o Dynas papurto galvą. Atlikęs draugo pareigą, traukiu link baro prie Sabrinos ir ateinu kaip tik tuo metu, kai barmenas jai duoda gėrimą.

Pakloju dvidešimtinę.

– Statau šitą, ir norėčiau vieno *Miller*, kai turėsit laiko.

Barmenas pagriebęs banknotą nuskuba prie kasos, nespėjus Sabrinai paprieštarauti. Ji mašliai pažvelgia į mane, tada pakelia alaus butelį prie lūpų.

– Nemiegosiu su tavim dėl to, kad pastatei man alaus, – pareiškia per taurės kraštą.

– Ir gerai, – atsakau patraukęs pečiais. – Mano kartelė iškelta aukščiau.

Mandagiai jai linktelėjęs lėtai grįžtu prie staliuko, kur susirinkę komandos draugai. Jaučiu, kaip jos žvilgsnis svilina nugarą. Ji manęs nemato, tad leidžiu sau pergalingai nusišypsoti. Ši panelė pripratusi, kad ją vaikosi, vadinasi, siekdamas jos turiu elgtis netikėtai.

Prie staliuko Hanteris nužiūrinėja kitą merginų būrį, o Dynas visa galva paniręs į telefoną, turbūt rašinėja Elei. Įdomu, ar kiti žino, kad jie miegojo kartu. Matyt, ne. Garetas ir Loganas su savo merginomis iš Bostono grįš tik rytoj, tad didelė tikimybė, jog jie nežino. Bet Garetas griežtai reikalavo, kad Dynas šį savaitgalį laikytų rankas kuo toliau nuo Elės. Nenorėjo, kad kas drumstų jo dabartinį tobulą gyvenimą su Hana, geriausia Elės drauge.

Niekas pavojaus varpais neskambina, tad lažinuosi, jog Dynas su Ele nuotykių laiko po devyniais užraktais.

Vos tik Hanteriui išsižiojus mesti ką banalaus merginai, priėjusiai prie staliuko, grėsmingai sumirkčioja šviesos.

Dynas susiraukia.

– Čia gal apokalipsė prasidėjo ar ką?

– Labai smarkiai lyja, – sakau jam.

Tada Dynas nusprendžia važiuoti namo. Aš lieku bare, nors net nenorėjau šįvakar čia eiti. Nežinau kodėl, bet tas

trumpas pokalbis su Sabrina suintrigavo. Negaliu sakyti, kad man trūksta merginų. Garsiai nesigiriu savo pergalėmis kaip Dynas, Loganas ar kiti komandos bičiuliai, bet sekso gaunu į valias. Kartais, jei turiu ūpo, net pasimėgauju vienkartiniais nuotykiiais.

O šią akimirką ūpo turiu.

Trokštu Sabriną po savimi. Ant viršaus. Kur tik ji nori. Trokštu taip smarkiai, kad tenka patrinti barzdą, jog nepasiduočiau pagundai nuleisti ranką ir patrinti ką kitą.

Vis dar nežinau, ar man patinka ta barzda. Užsiauginau per čempionatą praėjusį pavasarį, bet ji visiškai sulaukėjo kaip kokio kalniečio, tad vasarą nusiskutau. Tada ji vėl ataugo, nes esu visiškai tinginys, ir trumpinti ją gerokai lengviau nei nuolat skustis.

– Prisėsk, seni, – paragina Hanteris. Jis energingai akimis siunčia signalus, kad jos yra trys, o mes du, bet šitos merginos, kad ir kokios gražios, manęs visai nedomina.

– Palieku jas visas tau, vaiki.

Ištuštinęs butelį grįžtu prie baro, kur vis dar stovi Sabrina. Keli rykliai jau suka ratus aplink ją. Veriamai nužvelgiu juos visus ir atsisėdu į ką tik atsilaisvinsią vietą šalia jos.

Alkūne atsiremiu į barą, suteikdamas erdvės iliuziją. Ji man šiek tiek primena nesutramdytą ilgakojį lenktyninį žirgą, nebyliai žadantį patį geriausią pasijodinėjimą. Bet paskubėsi ir ji dėsi į kojas, niekaip nebepagausi.

– Tai tu Di Lorenčio draugas?

Klausimas nuskamba atsainiai, bet turint galvoje, kad jiedu su Dynu nemėgsta vienas kito, turbūt vienintelis teisingas atsakymas viską paneigti.

Visgi negalėčiau taip pasielgti su draugu, net dėl sekso. Ne mano reikalas, kas nutiko tarp Sabrinios ir Dyno, ir šio nuomonė apie Sabriną nepakeis mano susidomėjimo ja. Be to, visada sakau, kad gera pradžia pusė darbo.

– Jis mano kambariokas.

Mergina nė nesivargina slėpti pasibjaurėjimo ir ketina mane praspirti.

– Ačiū už alų, bet, regis, draugės mane kviečia, – ji mosteli į merginų būrelį.

Nužvelgiu jas – nė viena net nežiūri mūsų pusėn, tad liūdnei purtydamas galvą atsigrežiu į Sabriną.

– Teks labiau pasistengti. Jei sieki, kad atstočiau, tai taip ir sakyk. Tu panaši į tokią, kuri žino, ko nori, ir nebijo.

– Dynas tau taip sakė? Lažinuosi, pavadino mane kale, tiesa?

Šįkart nusprendžiu patylėti. Tad gurkšteliu alaus.

– Jis teisus, – tęsia mergina. – Aš tokia, ir dėl to neatsiprašinėju.

Ji žavingai atkiša smakrą. Žnybtelėčiau, bet turbūt netekčiau kelių pirštų, o man jų šįvakar prireiks. Ketinu jais nuglostyti visą jos kūną.

Sabrina gurkšteli mano pastatyto alaus, ir aš negaliu atitraukti akių nuo judančio grakštaus kaklo. Velnias, kokia ji graži. Net jei, pasak Dyno, Sabrina rytų kūdikius pusryčiams, vis tiek būčiau čia. Šitaip stipriai ji traukia.

Ir ne tik mane. Pusė vyrų bare smaigsto mane pavydžiais žvilgsniais. Šiek tiek pasisuku visu kūnu norėdamas užstoti ją nuo kitų akių.

– Gerai, – sakau nerūpestingai.

– Gerai? – suglumusi ji atrodo tokia miela.

– Aha. Ar tai turėtų mane atbaidyti?

Sabrinos tobulai lenkti antakiai susiglaudžia.

– Nežinau, ką jis dar sakė, bet su manim nelengva. Nesu nusiteikusi prieš vienkartinčius nuotykius, bet išrankiai renkuosi, ką isileisti į lovą.

– Jis nieko apie tai nesakė. Tik kad tau patinka spardyti jam kiaušus. Tačiau abu žinome, kad Dyno savimeilė gali atlaikyti vieną kitą smūgį. Tik įdomu, ar tu jį išsižiūrėjusi. Regis, taip, nes apie nieką daugiau nekalbi, tik apie jį. – Gūžteliu pečiais. – Jei taip, iškart atstosiu.

Nors Dynas sakė, kad Sabrina jo nedomina, noriu įsitikinti, kad iš jos pusės nėra jokių užsilikusių jausmų. Apie jį kalbėjo piktu tonu, bet be kartėlio, ir man tai geras ženklas. Pyktis gali kilti dėl daugybės priežasčių. Kartėlis dažniausiai lieka užgavus jausmus.

Kai – ne jei – atsidursime lovoje, tai turėtų būti dėl to, kad ji nori būti su manimi, o ne taip keršyti Dynui.

Sabrina dirsteli man per petį į toje pačioje vietoje tebesėdintį mano komandos draugą, tada į mane. Kurį laiką geriamo tylėdami. Sunku perprasti tas šokoladines akis, bet nujaučiu, kad ji atsargiai sveria mano žodžius.

Galbūt tikisi iš manęs, jog kalbėsiu, užpildysiu tylą, bet laikiu, kol ji prabilis. Be to, taip turiu laiko nuodugniau ją apžiūrėti. Ir iš taip arti Sabrina dar gražesnė, nei įsivaizdavau.

Jos ne tik nepaprastas užpakaliukas ir iš pažastų augančios kojos. Jos krūtinė galėtų priversti vyrą mestis į religiją. Maždaug, ačiū, Dieve, kad sukūrei šitą nepaprastą būtybę, ir prašau, Viešpatie, nepaversk jos lesbiete. Vienas sunkiausių mano gyvenimo iššūkių nevėpsoti į tuos apvalumus, kyšančius iš palaidinės.

Galiausiai Sabrina pastato butelį ant baro.

– Tik dėl to, kad esi gražus, nereiškia, kad mane domini. Išsišiepiu.

– Vaikinui reikia nuo ko nors pradėti.

Jos lūpų kampučius kilsteli santūri šypsena. Tada ji nubraukia ranką į sijoną ir atkiša man.

– Sabrina Džeims. Girdėjau visus juokelius, kokia aš ragana, ir ne, nesu įsižiūrėjusi Dyno Di Lorenčio.

Paėmęs jos delną prisitraukiu truputėlį arčiau. Su šita mergina tik mažais žingsneliais.

– Džonas Takeris. Smagu tai girdėti, bet turėtum žinoti, kad Dynas man kaip brolis. Saugome vienas kito nugarą ant ledo ketverius metus, kartu gyvename trejus, ketinu atšokti jo vestuvėse ir tikiuosi, kad jis padarys tą patį manškėse. Tačiau jis man draugas, ne tėvas.

– Pala, ruošiesi tuoktis? – sutrikusi klausia Sabrina.

Juokinga, kad iš visko, ką pasakiau, jai labiausiai įstrigo šitai. Paglostau jai delną ir pirštais suimu už riešo.

– Kada nors ateityje, širdele. Ateityje.

– A, – Sabrina pakelia alaus butelį, tada nuleidžia, pamąčiusi, kad jis tuščias. – Pala. Tu *nori* vesti?

– Laikui atėjus, – nusijuokiu iš jos nuostabos. – Ne šiandien, bet taip, vieną dieną norėčiau vesti ir susilaukti vaiko ar trijų. O tu?

Pro šalį einančiam barmenui pastumiū jo pusėn dar vieną dvidešimtį.

Tačiau Sabrina papurto galvą.

– Vairuoju. Galiu sau leisti tik vieną alaus.

Tad užsakau mums vandens, ir netrukus jis grįžta su dviem aukštomis taurėmis.

Vėl sumirksi šviesos, ir viduje pajuntu poreikį paskubėti. Turiu greitai suktis arba liksiu nieko nepėšęs.



– Ačiū, – padėkojusi Sabrina gurkšteli vandens. – Ir ne. Artimiausiu metu nematau savęs nei ištekėjusios, nei su vaikais. Be to, maniau, kad jūs, ledo ritulininkai, mėgstate duotis be įsipareigojimų.

– Kada nors net ir geriausiai pasitraukia, – mirkteliu jai per taurės viršų.

Sabrina nusijuokia.

– Gerai. Patikėsiu. Tai ką studijuoji, Džonai?

– Takeri. Visi vadina mane Takeriu arba Taku. Verslo administravimą.

– Kad galėtum susitvarkyti su visais tais turtais, kuriuos susikrausi iš ledo ritulio?

Vis dar laikau ją už riešo ir su kiekvienu žodžiu mažinu atstumą tarp mūsų.

– Ne, – linkteliu į savo kelį. – Aš per lėtas žaisti su profais. Susižeidžiau mokykloje. Esu gana geras, kad gaučiau stipendiją, bet žinau savo ribas.

– O, kaip gaila, – jos balse girdėti nuoširdus apgailėstavimas.

Dynas kvailys. Ši mergina pati mieliausia pasaulyje. Negaliu sulaukti, kol ją pabučiuosiu.

Ir glamonėsiu.

Ir krimstelėsiu.

Ir įsiskverbisiu.

– Nereikia. Man negaila.

Traukiu ranką palei barą, kol Sabrina kone stovi mano glėbyje. Jos pėdos atsiduria tarp maniškių, ir jei stumtelėčiau klubais pirmyn, galėčiau atsidurti ten, kur mirtinai trokštu. Bet daug metų žaisdamas ledo ritulį išmokau, kad verta būti kantriam. Nemeti iškart į vartus, vos tik lazda paliečia rutulį. Lauki tinkamos progos.

– Niekada iš tikrųjų to netroškau, – priduriu. – Manau, siekiant profesionalo karjeros, būtina tikrai to norėti.

Ir tada Sabrina man tai suteikia. Proga.

– Tai ko tu šiuo metu nori?

– Tavęs, – atsakau be užuolankų.

Nutinka du dalykai. Visiškai užgęsta šviesos ir Sabrina vos neišmeta taurės iš rankos. Muzikos automatas išsijungia ir staiga bare pasidaro pernelyg tylu. Aplink mus girdėti tik keli kikenimai, keli baimingi riksmi.

– Kantrybės, vaikai, – rikteli kažkuris barmenas. – Pažiūrėsim, kas čia nutiko. Bet kurią akimirką turėtų įsijungti generatorius.

Tarsi gavęs ženklą, įsijungia užimas ir sausakimšą barą nušviečia blausi šviesa.

– Dar nori gerti? – klausiu, lėtai, švelniai braukdamas Sabrinai per riešo vidinę pusę. Aukštyn link alkūnės ir vėl atgal prie riešo. Vis kartoju.

Merginos žvilgsnis nukrypsta į mūsų sunertas rankas, ir ji išpučia akis, tarsi tik dabar būtų suvokusi, kad glaustomės pastarąsias dešimt minučių. Pasilenkęs nosimi brūkšteliu per ausies lezgelį, giliai įkvėpdamas jos prieskoniais dvelkiančio kvapo.

Galėčiau stovėti čia visą dieną. Išžėstas laukimas, kol kone ima skaudėti, kažkas nuostabaus. Ir palengvėjimas, tik dar labiau išlaisvinantis. Nujaučiu, seksas su Sabrina Džeims išlydys smegenis. Negaliu sulaukti, po galais.

Giliai įkvėpusi ir prispaudusi tobulą krūtinę prie manęs, Sabrina atsitraukia – netoli, bet tiek, kad išlaikytų nedidelį atstumą.

– Manęs santykiai nedomina, – pareiškia atvirai. – Jei tai darysime...

– Ką darysime? – nesusilaikau jos nepaerzinęs.

– Šitai. Neapsimesk kvailėliu, Takeri. Gali geriau.

Netikėtai nusijuokiu.

– Sąžininga. Gerai... – pamoju ranka. – Tęsk...

– Jei tai darysime, – pakartoja Sabrina, – tai bus tik seksas. Jokio neįaukaus ryto. Jokių telefono numerių.

Paskutinį kartą paglostęs ją atsitraukiu, leisdamas suprasti mano tylą, kaip nori. Smarkiai abejoju, kad vieno karto užteks mums abiem, bet, jei ji nori šįvakar tuo tikėti, tegul.

– Tai einam.

Sabrina šypteli.

– Dabar?

– Dabar, – lyžteliu apatinę lūpą. – Nebent nori dar čia pasėdėti ir toliau ignoruoti faktą, kad trokštame nuplėšti vienas kitam drabužius.

Sabrina kimiai nusijuokia, ir tas garsas šauna tiesiai į tarpkojį.

– Gerai sakai, Takeri.

Dieve. Kaip man patinka girdėti savo vardą iš tų putlių lūpų. Gal paprašysiu ištarti jį per orgazmą.

Mane užplūdęs geismas toks stiprus, kad turiu įtraukti užpakalį ir pakvėpuoti pro nosį, jog jį suvaldyčiau. Suėmęs Sabriną už alkūnės spraudžiuosi link durų. Kažkas šūkteli mano vardą ar paploja per petį, girdami už žaidimą. Į nieką nekreipiu dėmesio.

Lauke vis dar pila. Prisitraukęs Sabriną arčiau iškeliu virš jos galvos juodai sidabrinę striukę. Laimei, mano pikapas visai šalia.

– Štai ten.

– Nebloga vieta automobiliui, – tarsteli ji.

– Nesiskundžiu, – tokie privalumai, kai esi vienas pagrindinių čempionų titulą iškovojusios universiteto ledo ritulio komandos žaidėju. Padėdu jai įlipti į pikapą, tada įsitaisau prie vairo ir užvedu variklį. – Kur varom?

Sabrina šiek tiek suvirpa, tačiau nesu tikras, ar iš šalčio, ar dėl ko nors kito.

– Aš gyvenu Bostone.

– Tai tada pas mane, – nes nieku gyvu nelauksiu visą valandą, kol nukaksim iki miesto. Penis sprogs.

Ji uždeda ranką man ant riešo, nespėjus įjungti atbulinės pavaros.

– Gyveni su Dynu. Ar tau nekils nepatogumų?

– Ne, kodėl turėtų?

– Nežinau, – ji patrina pirštu man krumplius.

Sukandu dantis, peniui kone veržiantis pro užtrauktuką. Nepabučiavau Sabrinos iškart išėjęs iš baro tik dėl to, kad jei būčiau pradėjęs, turbūt būčiau paėmęs ją prie pastato sienos. Tačiau dabar ji paliečia mane, ir savitvarda išgaruoja tarsi dūmas.

– Darom čia, – ryžtingai sako Sabrina.

Susiraukiu.

– Pikape?

– O ko ne? Tau reikia žvakių ir rožių žiedlapių? Tai juk tik seksas.

– Širdele, vis kartoji tą patį, ir aš imu abejoti, ar tikrai mane nori tuo įtikinti, – mano kvėpavimas sutrūkčioja, Sabrinos nykščiui ėmus sukti ratukus mano delne. Velniop. Pernelyg jos trokštu. – Bet gerai. Nori mane patvarkyti pikape, tebūnie pikapas.

Be žodžių užkišęs ranką už savęs kiek įmanoma atstumiu sėdynę. Tada nusivilkęs striukę numetu ją į galą.

## ĮVARTIS

– Gal laikaisi kokių taisyklių per savo vien tik seksą? – nutęšiu. – Pavyzdžiui, jokių bučinių į lūpas?

– Aišku, ne. Ar aš tau panaši į Juliją Roberts?

Suraukiu antakius.

– *Graži moteris?* – pasufleruoja ji. – Auksinės širdies prostitutė? Nebučiuojanti jokių džonų?

Išsišiepiu.

– Tai nori pasakyti, kad *šitą* Džoną pabučiuosi? – paplekšnoju sau per krūtinę, kad ji žinotų, jog kalbu apie save ir nelaikau jos prostitute.

Sabrina prunkšteli.

– Jei nepabučiuosi, supyksiu. Man reikia bučinių. Kitaip tiesiog likčiau namie su vibratoriumi.

Nepajuntu, kaip plačiai nusišypsau. Nugara atsirėmęs į langą, užkėlęs koją ant centrinės konsolės, padarau vietos jos karštam kūnui ir pamoju pirštu.

– Tai atėik ir pasiimk, ko reikia.

Sudomino? Pirkite knygą

ĮVARTIS

bene geriausia kaina **ČIA**